

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kökény Zoltán ügyvéd által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek, a Scheffer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Scheffer Patrícia ügyvéd) által képviselt alperes neve alperes ellen szóbeli végrendelet érvényességének megállapítása iránt indított perében - amely perbe a dr. Kiss Gábor H. ügyvéd által képviselt alperesi beavatkozó (alperesi beavatkozó címe) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2014. február 12. napján meghozott 66.P.23.213/2011/64. számú ítélete ellen a felperes részéről 65. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint, az alperesi beavatkozónak 635.000 (Hatszázharmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Dr. M.L.Z. (örökhagyó személyes adatai) - továbbiakban örökhagyó - a perben nem álló **K.J.**-vel, illetve édesapjával, **K.G.** felperesi esperessel közeli ismeretségben álltak. Miután az örökhagyó házastársa elhunyt, **K.J.** az örökhagyó **f.-i**, majd **b.-i** ingatlanában lakott, házastársával **H.GY.-vel** az örökhagyót gyakran látogatta.

A 2007. október 27. napján kelt írásbeli magánvégrendelet szövegezése szerint a **b.-i B.** utca 42/C. I/4. számú ingatlanáról az örökhagyó akként rendelkezett, hogy azt öröklés jogcímén valamennyi berendezési tárggyal együtt **K.J.** szerezze meg. Ugyanezen végrendeletben az örökhagyó kijelentette, hogy vér szerinti gyermeke nincs, szülei nem élnek, oldalági rokonainak nem kíván semmit juttatni.

Az örökhagyó a **b.-i B.** utca 42/C. I.4. alatti ingatlant **K.J.**-re életében átruházta. Ezt meghaladóan az örökhagyó tulajdonát képezte a **F.** ingatlan 1/1 tulajdoni illetősége. Az örökhagyó 2009. május 22. napjáig korának megfelelő egészségi állapotban volt, halálát megelőző években magas vérnyomás, illetve felső légúti panaszok miatt kezelték. Halálát megelőzően három nappal háziorvosánál gyomorpanaszokkal jelentkezett. 84 éves életkorától eltekintve kimutatott betegségei alapján a halála közeli bekövetkezése nem volt várható.

2009. május 22. napján **K.J.** és **H.Gy.** az ekkor gyomorpanaszokkal küzdő örökhagyónál kívánták tölteni a hétvégét, majd az örökhagyóval együtt temetői látogatást tettek. Ezen alkalommal az örökhagyó rosszul lett, a temetőből a gépkocsiig is csak **K.J.** és **H.Gy.** segítségével tudott eljutni. **K.J.** ekkor a

házi orvost telefonon felhívta, majd annak tanácsára az örökhagyót közvetlenül a **k.** kórházba szállították.

Az örökhagyó az úton egyre rosszabbul lett, a kórházba érkezésekor a klinikai halál állapotában volt, az újraélesztési kísérletek nem vezettek eredményre. Halálának időpontja 2009. május 22. napja 16 óra 45 perc. A halált szívizom elhalás következtében bekövetkező keringési, légzési elégtelenség okozta.

2009. május 23. napján **K.J.** és **H.Gy.** az örökhagyó ingatlanában lévő széfet kiürítette, majd leltárt készítettek és a leltárban felsorolt ingóságokat dr. **F.I.** ügyvédnél letétbe helyezték. A hagyatéki eljárásban **K.J.** jogi képviselővel részt vett, 2009. október 19. napján fénymásolatban, majd utóbb eredeti formában az iratokhoz csatolta a 2007. október 27. napján kelt végrendeletet, más végrendelekezésről nem tett említést.

Dr. **H.S.** közjegyző **ügyszámú** ideiglenes hatályú hagyatékátadó végzéssel az örökhagyó hagyatékát a alperesnek adta át. Megállapította, hogy az örökhagyó **K.-n** 2007. október 27. napján végrendelekezett, azonban a végrendelekezés tárgyát képező ingatlant az örökhagyó életében elidegenítette, ezért a végrendelet hatálytalan. Az alakilag érvényes magánvégrendeletben foglalt kizárásra tekintettel azonban a hagyatékot törvényes öröklés címén a alperesnek adta át. A **Z.** Bíróság **ügyszámú** végzésével a fenti végzést helybenhagyta. Alperesi beavatkozó törvényes örökös a perindítást határidőn belül nem igazolta, ezért az eljáró közjegyző **ügyszámú** végzésével megállapította, hogy a 21/A. sorszámú hagyatékátadó végzés teljes hatályúvá vált. Elrendelte az ingatlanügyi hatóság és a pénzügyintézetek megkeresését. A végzés 2010. szeptember 29. napján jogerőre emelkedett.

Alperesi beavatkozó keresetet terjesztett elő a alperes neve alperessel szemben, a végrendelet érvénytelenségének megállapítását kérte, és mint törvényes örökös igényt tartott az örökhagyó hagyatékára. A Fővárosi Törvényszék a **ügyszámon** folyamatban lévő per tárgyalását jelen per jogerős befejezéséig felfüggesztette.

Felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy szóbeli végrendelet alapján a felperes az örökhagyó végrendeleti örököse. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a hagyatékhoz tartozó ingóságok kiadására, és az ingatlan birtokba adására. Kérte, hogy a bíróság keresse meg az illetékes földhivatalt a felperes tulajdonjogának bejegyzésére. Álláspontja szerint a Ptk. 634. és 635. § alapján az örökhagyó érvényes szóbeli végrendeletet tett.

Alperes a kereset elutasítását indítványozta. Vitatta a Ptk. 634. és a 635. §-ban foglalt feltételek fennálltát. Megítélése szerint a végrendeleti tanúk nyilatkozata az egyéb peradatokkal ellentétben áll. Utalt arra is, hogy **K.J.** a hagyatéki eljárás során szóbeli végrendelekezésről nem tett említést. Indítványozta a perben beszerzett igazságügyi orvosszakértő véleményének kiegészítését, annak megállapítása érdekében, hogy az örökhagyó életet fenyegető rendkívüli helyzete 2009. május 22. napján a rosszullétet követően fennállt-e.

Alperesi beavatkozó **K.J.** és **H.Gy.** tanúként tett vallomását nem fogadta el, a tanúk elfogultságára hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. A Ptk. 634. és a 635. § (1) és (2) bekezdés, továbbá a BH1977. 195. számú eseti döntésre hivatkozva kifejtette, hogy a szóbeli végrendelet a magyar jogban kivételes végrendelekezési forma, ami azt jelenti, hogy a végrendelekezési képességgel rendelkező személy is csak a törvényben meghatározott rendkívüli körülmények között nyilváníthatja ki érvényesen szóban a végakarátát. A néhai **K.J.** és **H.Gy.** vallomása szerint is olyan megjegyzést tett, hogy „ha bármi történne velem”. A továbbiakban meghallgatott tanúk úgy nyilatkoztak, hogy örökhagyó nem foglalkozott a halála tényével, reális időben nem tartotta valószínűnek. A bíróság által kirendelt orvosszakértő szakvéleménye szerint orvosilag nem volt indokolt szóbeli végrendelet. Bár a néhai a rosszullétét követően elhunyt, sem szubjektíve, sem

objektíve nem állt fenn az életét fenyegető rendkívüli helyzet, ezért a kereset alaptalan.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú ítéletet változtassa meg oly módon, hogy a kereseti kérelmének adjon helyt. Álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság az ítélet alapját képező bizonyítékot, az orvosszakértői véleményt kirívóan okszerűtlenül értékelte. A bizonyítási eljárást követően a szóbeli végrendelet keletkezésének körülményére vonatkozóan a bíróság a felperesi előadással egyező történeti tényállást állapított meg. Nem volt vitatott az események kronológiája, az örökhagyó végakarátát tartalmazó kijelentése, a szóbeli végrendelet tanúinak hitelessége. Mindezek alapján a szóbeli végrendelet alakilag megfelelő. A lefolytatott bizonyítási eljárásból és a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő szakvéleményéből levonható következtetések a felperes álláspontja szerint az ítélet indokolásával ellentétesen éppen a felperesi kereset megalapozottságát támasztják alá. A tényállásból és a szakvéleményből az elsőfokú bíróság által megállapítottak ellenkezője következik. Az igazságügyi orvosszakértő válaszaiból arra vonható le következtetés, hogy az örökhagyó a rosszullétet megelőzően képes lett volna arra, hogy írásbeli magánvégrendeletet készítsen, miután azonban a temetőben rosszul lett, olyan gyors állapotromlás, majd néhány percen belül halál következett be, hogy ez alatt az idő alatt nem volt képes írásbeli végrendelet készítésére. A szakvélemény azt is tartalmazza, hogy az örökhagyó 2009. május 22. napján temetőbeli rosszullétét megelőzően korának megfelelő jó egészségi állapotban volt, nem volt semmiféle olyan kimutatott megbetegedése, amely alapján halálának közeli bekövetkezése várható lett volna. Mindezek alapján egészségi állapotát tekintve nem állt fenn az orvosi oka a végrendelet korábbi elkészítésének. További releváns következtetések viszont levonhatók a megállapított történeti tényállásból és a szakvéleményből együttesen, így az, hogy az életet fenyegető rendkívüli helyzet szubjektív és objektív feltételei fennálltak, mert örökhagyó ott és akkor kinyilvánította végakarátát. Az egyébként jó állapotban lévő örökhagyó felmérte a tünetekből, hogy nem gyomorhurut bántja, ennek külvilág felé megjelenítése a végakarát kinyilvánítása. Az objektív életveszélyt pedig - az ítéletben foglaltakkal ellentétben - jelzi, hogy az örökhagyó ezt követően percekben belül elhunyt. További érvei szerint a jelen perben - a per tárgyánál fogva - a bíróságnak nincs hivatalbóli bizonyítási kötelezettsége. Az alaki és akarati fogyatékoságot a végrendelet tekintetében az alperesnek kell bizonyítania. A perben kihallgatott szóbeli végrendelet két tanúja életszerű vallomást tett a nyilatkozat elhangzása vonatkozásában, amiből megállapítható, hogy örökhagyó milyen módon nyilvánította ki akarátát, ezért olyan alaki hibában a végrendelet nem szenved, ami miatt támadható lenne. Az életet fenyegető rendkívüli helyzet fennállásának bizonyítása nem a felperes kötelezettsége. Ennek ellenére a perben beszerzett orvosszakértői vélemény nem tartalmaz olyan kifejezést, hogy az örökhagyó nem volt életét fenyegető helyzetben, ezt a szakvéleménnyel ellentétesen állapította meg a bíróság.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy a Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét hagyja helyben. Hivatkozott arra, hogy a szóbeli végrendelet egy különleges végintézkedési forma, mert nincs írásbeli alak, a körülményeket ezért nagyobb súllyal kell értékelni, mint más végrendelet esetében. Álláspontja szerint a tanúk szavahihetősége megdőlt, mert a hagyatéki eljárásban nem jelentették be, hogy szóbeli végrendelet tanúi voltak. Így vett részt a hagyatéki eljárásban **K.J.** végig. Az alaki feltétel sem bizonyított a nyilatkozatuk alapján. Az örökhagyó a hagyatékát több embernek ígérte, ennek ellenére nem rendelkezett róla, ebből azt a következtetést lehet levonni, hogy nem kívánt ő a vagyonáról rendelkezni.

Alperesi beavatkozó az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Vitatta, hogy **K.J.** és **H.Gy.** szóbeli végrendelet tanúi lehettek volna.

A fellebbezés alaptalan.

A szóbeli végrendelet kivételes jellegű végintézkedés, melyet az 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) 634. és 635 §-a szabályoz. A Ptk. 634. § szerint szóbeli végrendeletet az tehet, aki életét fenyegető rendkívüli helyzetben van és írásbeli végrendeletet nem, vagy csak jelentékeny nehézséggel tehetne. A Ptk. 635. § (1) bekezdése szerint a szóbeli végrendelet akkor érvényes, ha a végrendelkező két tanú együttes jelenlétében a tanúk által értett nyelven végakaratát egész terjedelemben szóval előadja, és ez alkalommal kijelenti, hogy szóbeli nyilatkozata az ő végrendelete.

A szóbeli végrendelet a végintézkedés szigorú törvényi feltételekhez kötött formája, amelynek kivételessége a 634. § korlátozó rendelkezéséből ered, ez személyi feltételként írja elő, hogy szóbeli végrendeletet az tehet, aki életét fenyegető rendkívüli helyzetben van, és írásbeli végrendeletet egyáltalán nem vagy csak jelentékeny nehézséggel tehetne, ami a PK 88. számú állásfoglalás d) pontjának indokolása szerint a szóbeli végrendelet érvényes létrejöttének feltétele. Emellett a 635. § (1) bekezdése az alaki feltételeket határozza meg. Mindezekre tekintettel a szóbeli végrendelet csak a személyi és alaki feltételek együttes fennállása esetén alkalmas a kívánt joghatás, az öröklés kiváltására.

Téves a felperes fellebbezési érvelése a bizonyítási teher tekintetében. A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Az, hogy egy jogvita eldöntéséhez mely tények bizonyítása szükséges, és az kinek az érdekében áll, az adott jogviszonyra irányadó anyagi jogi szabályok alapján ítéltető meg.

Szóbeli végrendeletre alapított öröklési igény esetén a bizonyítandó tény az örökhagyó törvényi előírásoknak megfelelő végrendelkezése, ebből következően a végrendelet létrejöttét és törvényben meghatározott - a Ptk. 634. § és 635. § (1) bekezdése szerinti együttes - érvényességi feltételeit annak kell bizonyítania, aki arra alapítva örökölni kíván. A szóbeli végrendelet érvényességének megállapítására irányuló bizonyítás nem a törvényben meghatározott sorrendben történik, hanem előbb a Ptk. 635. §-ban írt - alaki - feltételek fennállását kell bizonyítani, majd ezt követően kell vizsgálni, a Ptk. 634. § szerint, hogy fennálltak-e azok a különleges körülmények, amelyek alapján a nyilatkozatot szóbeli végrendeletnek kell tekinteni.

Az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt sértett, mert elmulasztotta a felek Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatását a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. Annak kérdésében, hogy a perben a bizonyítás melyik felet terhelte, ítéletének indokolásában sem foglalt határozottan állást.

Az elsőfokú bíróság a tényállásban megállapította azt, hogy az örökhagyó 2009. május 22. napján a temetőben rosszul lett, majd kijelentette, ha bármi történne vele, mindenét a **felperes**re hagyja. Az ekként megállapított tényállásból azonban a Ptk. 635. § feltételeinek fennállására, avagy fenn nem állására a végintézkedés létrejöttére, illetve alaki érvényességére vonatkozóan jogi következtetést nem vont le, nem tartalmaz határozott indokolást az ítélet arra vonatkozóan, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 635. §-ban írt feltételek fennállását bizonyítottanak tekintette-e, mert ezzel kapcsolatos jogi álláspontját az ítélete indokolása nem tartalmazza. Abból a megfogalmazásból, hogy „a néhai **K.J.** és **H.Gy.** vallomása szerint is olyan megjegyzést tett, hogy ha bármi történne velem”, továbbá: „a tanúk úgy nyilatkoztak, hogy örökhagyó nem foglalkozott a halála tényével, reális időben nem tartotta valószínűnek” jogi álláspontjára következtetni nem lehet, ami szintén lényeges eljárásjogi szabálysértés.

A lényeges eljárási szabálysértés ellenére az ítéletábra megítélése szerint a tárgyalás megismétlése nem szükséges, mert az elsőfokú eljárásban a bizonyításra szoruló tények megállapításához a bíróság a felek indítványai alapján a bizonyítást lefolytatta, a szóbeli végrendekezés körülményei feltárára kerültek, a döntéshez a bizonyítékok rendelkezésre állnak, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése nem indokolt.

A fent kifejtettek értelmében a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását a következőkkel egészíti ki:

A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az örökhagyó javára érvényes szóbeli végrendeletet tett, és e tekintetben mind a Ptk. 635. §-ban, mind a Ptk. 634. §-ban fennálló feltételeket bizonyítania kell. Téves az a hivatkozás, hogy a két végrendeleti tanú életszerű vallomást tett, és ezért bizonyított, hogy a szóbeli végrendelet az alaki követelményeknek megfelel.

A perben a vizsgálódás tárgyát elsődlegesen az kellett, hogy képezze, felperesnek mindenekelőtt azt is bizonyítania kellett, hogy az örökhagyó végakarátát teljes terjedelemben a felperesi tényállásnak megfelelően szóban kifejezésre juttatta. A Ptk. 634. §-ban foglalt további konjunktív feltétel vizsgálatára a bizonyítottan létrejött és a törvényi alakíságoknak megfelelő végrendelet esetén kerülhet sor. Alperes az eljárás során a kereset elutasítását indítványozta, ekként alaptalan felperes azon hivatkozása, hogy a történeti tényállást illetően a peres felek között nem volt vita, hiszen alperes és alperesi beavatkozó az eljárás során nyilatkozataiban a végrendeleti tanúk és az egyéb peradatok között feszülő ellentmondással érvelt.

A kereset elbírálása során ezért elsődlegesen abban a kérdésben kellett a bizonyítékok egybevetése mellett állást foglalni, hogy az örökhagyó 2009. május 22. napján a végrendeleti tanúk együttes jelenlétében alakilag érvényes szóbeli végrendeletet tett-e.

Szóbeli végrendelet esetén a végrendelet tartalma kizárólag a tanúk előadásából ismerhető meg. Éppen ezért a szóbeli végrendelet esetén a tanúk szerepe nem csupán a végrendelező személyének azonosításában rejlik, hanem a tanúknak számot kell adniuk a végrendelezés körülményeiről és teljes tartalmáról. Éppen ezért a szóbeli végrendelet létrejötté, illetőleg alaki érvényességi kellékeinek vizsgálata során a bizonyítékok mérlegelése körében kiemelkedő jelentősége volt a végrendeleti tanúk vallomása egyéb peradatokkal való összevetésének.

A bizonyítékok mérlegelése során jogi jelentőséget kellett tulajdonítani annak a ténynek, hogy a hagyatéki eljárás során a szóbeli végrendelezésről **K.J.** nem nyilatkozott. Dr. **H.S.** közjegyző előtt **ügyszám**on folyamatban volt hagyatéki eljárás során az első, 2009. május 22. napján megtartott tárgyaláson **K.J.** jogi képviselője jelen volt. 9/A. sorszám alatt csatolta a 2007. október 27. napján kelt végrendelet másolatát, a november 23. napján tartott tárgyaláson **K.J.** a végrendelet eredeti példányát is az iratokhoz csatolta, amely szövegezésében a 9/A. sorszám alatt csatolt másolat szövegével nem volt azonos. Majd közölte, hogy az ingatlanra vonatkozó rendelkezés hatálytalan, mivel az ingatlant az örökhagyótól életében megvásárolta. Ugyanakkor hagyatéki hitelezői igényt terjesztett elő 327.945 forint temetési költség, továbbá az örökhagyó gondozása fejében 2.000.000 forint összeg erejéig. Emellett a végrendelet alapján igényt tartott 25.000.000 forint, mint a végrendelet tárgyát képező ingatlan vételárára. Mindezen szerteágazó, öröklést befolyásoló jognyilatkozatai megtételében nem szerepelt az, hogy az örökhagyó - utóbbi állítása szerint - élete utolsó perceiben szóban végakarátát teljes egészében kinyilvánította, örököseül a **felperest** megnevezve. A szóbeli végrendelezésről először 2010. november 26. napján közjegyző előtt tett nyilatkozatot, miután a **Z.** Bíróság mint másodfokú bíróság dr. **H.S.** közjegyző **ügyszám**ú végzését helybenhagyta. Az

örökhagyó szóban elhangzott végakarataról a hagyatéki eljárásban képviselőjét ellátó dr. **F.I. L.-nek** sem számolt be, holott az örökhagyó halálának körülményeit számára részletesen feltárta, különböző jogcímenek hagyatéki hitelezői igényt érvényesített, fénymásolt, illetve eredeti végrendeletet csatolt. E körben nincs jelentősége annak, hogy a nyilatkozat jogi jelentőségét értékelni nem tudta, a szóbeli végrendelet, mint jogkövetkezmény kiváltására alkalmas intézmény jogi jellegéről nem tudott. Kiemelendő, hogy az örökhagyó halálának körülményeit egyébként részletesen feltárta, másoknak is beszámolt róla, ezen momentumról azonban - amelyre utóbb szó szerint emlékezett - az e tárgykörben releváns személyeknek sem tett említést.

Ugyanakkor ellentmondásoktól terhes volt a történeti tényállásra vonatkozó perbeli bizonyítékok rendszere is.

A 2010. november 26. napján írásba foglalt, hagyatéki eljárás irataihoz csatolt nyilatkozatban a 2009. május 22. napján történt eseményeket **K.J.** és **H.Gy.** részletesen előadták. Nyilatkozatuk szerint az örökhagyó a felesége sírjától egyedül indult az autó felé. Miután **K.J.** és **H.Gy.** utolérték észlelték, hogy nincs jól, maga is erre panaszkodott, ezért két oldalról belékaroltak, az örökhagyó rájuk támaszkodva jutott el a kocsigig. Ezt követően a gépkocsiba ülve még rosszabbul érezte magát, azonban a tanúkra pillantva végakaratait kinyilvánította. Majd ezt követően szeme kidülledt, erőlködésében bevizelt, majd elernyedett. **K.J.** ezután hívta a háziorvost, illetve próbálkozott elsősegélyt nyújtani. A háziorvos javaslatára ezután indultak a kórházba. A gépkocsiban azonban már az örökhagyó nem kommunikált, hörgöve vett levegőt, majd még jobban elnehezült. A 7. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatában **K.J.** immáron azt adta elő, hogy **K.-ig** kommunikáltak az örökhagyóval, szellemi állapotával az utolsó pillanatig nem volt gond. **H.Gy.** ugyanezen jegyzőkönyvben előadta, hogy az örökhagyó egyedül indult vissza a kocsihoz. Miután melléérték, rájuk támaszkodott. „Még jól volt”, amikor beült az autóba és jellegzetes mutatoujj mozdulatával és elhangzott mondatával végakaratait kinyilvánította. **H.** táján furcsa levegővétel és hörgést követően hanyatlott el, ő úgy érezte ezen időpontban hunyt el. Álláspontja szerint a **h.-i** körforgalom és a nyilatkozat megtétele között 5 perc telt el, így írni az örökhagyó nem volt már képes. A két tanú nyilatkozata önmagában is ellentmondásos, mert **K.J.** az örökhagyó gépkocsiban történő elhelyezése, nyilatkozatának megtétele majd az örökhagyó bizonytalan időben bekövetkező eszméletvesztése között telefonálással, elsősegély nyújtásával járó eseményláncolatot adott elő, míg **H.Gy.** tanúként tett nyilatkozatában a két tényálláselem közötti időt mindössze 5 percre tette.

Ugyanakkor a tanú vallomása nem csak önmagában, de egyéb perbeli bizonyítékkal is ellentétben állónak látszik. **B.J.-né** megkeresett bíróság előtt tett nyilatkozata szerint az örökhagyót egy pár kísérte a temetőbe, majd pár pillanat elteltével már kifelé vonszolták maguk után, az örökhagyó nem a saját lábán haladt, egészen a temető kapujáig húzták, majd a temető bejáratától három méterre álló kocsiba úgy tuszkolták be az örökhagyót. Ugyan arra vonatkozóan a tanú nem tudott nyilatkozatot tenni, hogy az örökhagyó ekkor eszméletlen vagy éber tudati állapotban volt, mindez alkalmas volt arra, hogy az önmagában is kétséges **K.J.** és házastársa, **H.Gy.** tanúként tett vallomásának bizonyító erejét aggályossá tegye.

A szóbeli végrendelet létrejöttét felperes kizárólag **K.J.** és **H.Gy.** tanú vallomásaival kívánta bizonyítani, ezen tanú vallomása a fenti ellentmondások miatt azonban a felperes által előadottakat kétséget kizáróan, aggálymentesen nem támasztották alá, a Fővárosi Ítéltábla ezért a peradatok Pp. 206. § szerint meghatározott egybevetésével arra az álláspontra helyezkedett, hogy a szóbeli végrendelet megtételét a felperes kétséget kizáróan nem bizonyította, így az ítélet tényállásából az örökhagyó kijelentésére vonatkozó szövegrészt mellőzi.

Ennek okán irreleváns és szükségtelen a Ptk. 635. § (1) és (2) bekezdés továbbá a 634. § bekezdésében foglalt további feltételek vizsgálata, illetve az elsőfokú bíróságnak az egyébként kiegészítésre szoruló szakértői véleményből levont okszerűtlen következtetésének felülbírálata.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét eltérő indokolással a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. A felperes az 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés e) pontja alapján illetékmentes, ezért a le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli. Köteles azonban megfizetni alperes és alperesi beavatkozó javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjat.

Budapest, 2015. február 3.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Utasi Ferencné írnok